

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—'Εμπιστοσύνης ζήτημα μᾶς ἔβγαλαν καὶ πάλι...
φωνάζει ὁ Χατζέπουλος, φωνάζουν καὶ οἱ ἄλλοι
πῶς εἶν' ἀνάγκη μυστική νὰ γίνῃ σινοδρία,
διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ καὶ ἡ φιλοπατρία.
Αὐτὸ τὸν Θεοδωράκη μᾶς πολὺ τὸν ἐρεθίζει
καὶ σὰν μπαμπούλας ἄγριος τοὺς φίλους φοβερίζει,
κι' ἐκείνοι τρέμουν, Περικλῆ, τὴν μυστικὴ ἀφίνουν,
ἐμπιστοσύνην διαρκῆ 'στὸν Δεληγιάννη δίνουν,
σκύβουν, φιλοῦν τὸ χέρι του καὶ τὰ γλυκά του χεῖλια,
κι' ἐκεῖνος τοὺς ὑπόσχεται λαγοὺς μὲ πετραχήλια.
Καὶ οὕτω πῶς, βρὲ Περικλῆ, τῆς πίστεως δοθείσης,
εἰρήνης τε καὶ τάξεως ἀποκατασταθείσης,
πικρῶς μετανοήσαντος τοῦ νέου Χατζοπούλου,
ὄδυρομένου γοερῶς καὶ τοῦ Σωτηροπούλου,
τῶν βουλευτῶν μὲ ἀσπασμὸν ἀγάπης ἀσπασθέντων,
καὶ ὑποσχέσεων πολλῶν καὶ βουσφετιῶν δοθέντων,
ἀρχίζει μὴ συζήτησις φρικτὴ γιὰ βελανιδία,
ὁ δὲ Κομνᾶς κηρύσσεται προστάτης εἰς τὰ γίδια,
κι' εὐθὺς ἀνακατεύονται κατσίικαι καὶ μοσχάρια,
γουρούνη, χοῖροι, ἄλογα, γαῖδούρια καὶ μουλάρια,
καὶ γίνεται μὴ οὐγγυσις μὲς 'στῆς βουλῆς τὴν σάλα
διὰ τὰ ζῶα τὰ μικρὰ καθὼς καὶ τὰ μεγάλα,
ὁποῦ θηρρεῖς οἱ βουλευταὶ ζωέμποροι πῶς εἶναι...
ἀπὸ αὐτά, βρὲ Περικλῆ, τὰ περαιτέρω κρῖνε.
- Π.—Βλέπω πῶς πάλι μ' ἀρχισες τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.
- Φ.—Τοιαῦτα, φίλε Περικλῆ, ὡς πρὸς τὰ βελανιδία,
ἂν δὲ 'ρωτᾷς γιὰ πόλεμο, σοῦ λέγω ἐν συντόμῳ
πῶς μὲ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ κι' ἐκεῖνος πέρνει δρόμο.
Κάνουν συχνὰ πειράματα 'στὰς μυδραλιοδόλους,
καὶ βλέπεις εἰς τὸ θέαμα τοὺς πολεμάρχους ἔλους,
τὸν βασιλέα, τὴν Αὐλὴν κι' ἓνα σωρὸ κυρταῖς...
καὶ ὁποιος ἔχει ὄρεξι νὰ ρίχνῃ μπαταρίας,
τοῦ ἐπιτρέπουν μὲ τοῦ 'Ροῦς τὰ μυδραλιοδόλα
νὰ ρίξῃ 'λίγαις κανονιστῶν κι' ἐκεῖνος μὲς 'στὰ ἔλα.
Κι' ἂν θέλῃς γενναιότητα καὶ θάρρος ν' ἀποδείξῃς,
πρέπει νομίζω, Περικλῆ, καὶ σὺ νὰ πᾶς νὰ ρίξῃς,
μὴ χάνῃς ἔτσι ἄδικα τοιαύτας εὐκπρίας,
κι' εἶναι πολὺ εὐχάριστον τὸ ρίπτειν μπαταρίας.
Καὶ ἡ κυρταῖς ἢ κομψαῖς, ποῦ μ' ὀπλα εἰς τὰ χέρια
'στὴν Κηφισσιὰ ἐσχότωναν ἀθῶα περιστέρια,
θ' ἀφήσουν τώρα καὶ αὐταῖς, βρὲ Περικλῆ σπασμένε,
τὸ τίρ-πιζόν, τὸ τίρ-μ-π-ο-υ-σ-σ-ό-ν, δὲν ξέρω πῶς τὸ λένε,
καὶ θ' ἐπηγαίνουν εἰς τοῦ 'Ροῦς τὰ μυδραλιοδόλα,
διὰ νὰ ρίχνουν κάποτε ὀλίγα πυροδόλα.
'Εν γένει θᾶναι, Περικλῆ, πολὺ μεγάλο χᾶξι,
κι' ὁ κόσμος θὰ πυροβολῇ καὶ θὰ διασκεδάξῃ.
'Ενθὲ δὲ τόση γίνεται 'στὸ ἔθνος τρικυμία,
'στὸν οὐρανὸν μᾶς ἀπειλοῦν πολεμικὰ σημεῖα
ἐξοστέρια—ὦ τοῦ θαύματος!—τὴν θέσι τοὺς ἀλλάζουν,
φωτεινοτάτας δὲ σειρὰς 'στὸν οὐρανὸν χαράζουν,

συγκρούονται, κρᾶσκροβονται, τιμᾶζονται, σκορπίζου,
κι' ὡς εἶδος τι κολοφωταῖς τὴν σφαῖραν διασχίζου.
Καὶ βλέπεις, φίλε Περικλῆ, ἐν μέσῳ τῶν ἀγῶνων
τὸν Κρόνον εἰς τὸν Σείριον, τὸν Σείριον 'στὸν Κρόνον,
τὴν Ἀφροδίτην 'στὸν Ἑρμῆν, Ἑρμῆν εἰς τὸν Καρκίνον,
Καρκίνον 'στὸν Αἰγόκερων, κι' Αἰγόκερων ο' ἐκεῖνον,
τὸν Δία εἰς τὸν Ἑσπερον, τὸν πρῶτον ταραξίαν,
τὸν Ἑσπερον εἰς τὸν Ἰχθῦν, Ἰχθῦν 'στὸν Γαλαξίαν,
τὸν Γαλαξίαν 'στὸν Σκορπιόν, Σκορπιόν 'στὸν Ποσει-
[δῶνα,

τὸν Ποσειδῶνα τρέχοντα πρὸς Ἥραν ἀμαζόνα,
τὴν Ἥραν 'στὸν Ὠρίωνα, Ὠρίωνα δὲ πάλιν
μέσα 'στὴν Ἄρκτον τὴν Μικρὴν, κι' αὐτὴν εἰς τὴν Μεγάλην,
τὸν Ταύρον εἰς τὸν Λέοντα, Τοξότην 'στοὺς Διδύμους,
εἰς τὸν Τοξότην ἔπειτα ἐκεῖνους τοὺς ἀτίμους,
τὸν Ἰδροχόον 'στὸν Ζυγόν, Ζυγὸν εἰς τὴν Παρθένον,
Παρθένον εἰς τὸν Ἥλιον τὸν πεπυρακτωμένον,
Σελήνην 'στὸν Αὐγερινόν, κι' αὐτὸν 'στὴν Κασσιόπην,
καὶ πόλεμος ἐπαπειλεῖ Ἑλλάδα τε κι' Εὐρώπην.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ δίνεις, Φασουλῆ, ὀλίγας ἐξηγήσεις
διὰ τῶν ἀστρῶν τὸν καυγᾶ καὶ τὰς μετακινήσεις;

Φ.—Στενοχωροῦνται, Περικλῆ, κι' ἐκεῖνα σὰν κι' ἐμένα
'στὴν ἴδια θέσι πάντοτε νὰ μένουν καρφωμένα,
καὶ διὰ τοῦτο κάποτε, νομίζω, τοὺς ἀρέσει
ν' ἀλλάζουσαν τάφιλότιμα τῶνα μὲ τᾶλλο θέσι,
νὰ παίζουσαν τὸ ὄρ καὶ μ π α λ α ν σ ε εἰς τοῦρανοῦ τὸ
[πλάτος,
καὶ τῶνα 'σταλλοῦ ἔξαφνα νὰ ἔρχεται τὸ κράτος,
καθὼς κι' οἱ Σέρβοι, Περικλῆ, μὲ τοὺς Βουλγάρους κά-
[νου...

ὁμως αὐτὰ οἱ ἀμαθεῖς δὲν τὰ καταλαμβάνουν,
καὶ σὺ πρό πάντων, κούτσουρο, ἀδύνατον νὰ νοιώσῃς
γιατὶ καὶ τᾶστρα πολεμοῦν μετὰ μανίας τόσης.

Π.—Λοιπὸν τί λές, βρὲ μασκαρά, ὁ πόλεμος θὰ γίνῃ;

Φ.—'Εκ τῶν ἀστέρων εἰμπορεῖ καθένας νὰ τὸ κρῖνῃ.
'Ἄλλ' ἂν καὶ πόλεμο μᾶς λὲν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι,
ἐπῆγα μόνος μου προχθὲς εἰς ἓνα περιδόλι,
καὶ μαργαρίταν ἑκοσφᾶ κατὰλευκον μὲ πόνον...
κι' ὅπως μαδᾷ μὴ δεσποινὶς τὸ ἀνθος τῶν λειμῶνων,
νὰ μάθῃ ἂν τὴν ἀγαπᾷ ὁ λατρευτὸς τῆς φίλος
καὶ τρέμει τὸ παρθενικὸν κι' ἐρατεινὸν τῆς χεῖλος,
τὰ δὲ ὠραῖα φύλλα του σκορπίζει 'στοὺς ἀέρας,
καὶ ἀναπνέει ἄρωμα εὐώδους ἀτμοσφαίρας,
ἔτσι κι' ἐγὼ ἐμῆδῃσα τὴν μαργαρίταν μόνος
μακρὰν τῆς τύρβης τῆς ζωῆς κι' ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος,
καὶ τὴν ἐρώτησα κι' ἐγὼ ἐν ἀλγεινῇ ὀδύνη
νὰ μάθω ἂν ὁ πόλεμος θὰ γίνῃ, δὲν θὰ γίνῃ;
Μὰ ἔσα ῥόδα κι' ἂν ἀνθοῦν 'στὸν κάμπο μυροδόλα,
πῶς δὲν θὰ γίνῃ τίποτα μ' ἀποκριθῆκαν ἔλα.
Κι' ἂν θέλῃς πῆγαινε καὶ σὺ νὰ κόψῃς μαργαρίτα
νὰ μάθῃς πῶς ὁ πόλεμος πηγαίνει ὄλον τρῖτα.
Γιὰ τοῦτο πέφτω τώρα πρὸ 'στὸ στῆθος μου ἡσύχως,
δὲν μὲ τρομάζουν θούρια καὶ τῶν σαλπύγγων ἦχος,
χωρὶς φρικτὰ φαντάσματα καὶ ὄνειρα κοιμοῦμαι,
τὸν Μαθαρικόν, Περικλῆ, ποσῶς δὲν τὸν φοβοῦμαι,
πλέκω στεφάνους ἀνθηροῦς μὲ δάφνην καὶ μυρσίνην,
κι' ἐκφράζω 'στὸν Πρωθυπουργὸν πολλὴν ἐμπιστοσύνην.

Π.—'Ὁ μαργαρίτα ῥένια μου, γιατί μᾶς ἀπελπίζεις;...
ἐν τούτοις λάβε δύο τρεῖς γιὰ νὰ μὴ τσαμπουνίζῃς.